

РЕШЕНИЕ

№ 29748

гр. София, 24.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6160** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. И. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, чрез адв. В. З. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM- 1600701 от 27.04.2026 г., издадена от В. П. К., на длъжност мл.автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към СДВР с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) ББ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.
В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.
В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява, представлява се от адв. З.. Поддържа жалбата, претендира разноси и представя списък на сторените разноси по чл.80 ГПК.

Ответникът – полицейски инспектор при ОПП-СДВР, редовно призован не се явява и не се представлява. В депозираните на 30.06.2026 г. писмени бележки от ответника чрез процесуалния му представител юрк. П. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.04.2026 г. срещу В. И. П. е съставен акт за установяване на административно нарушение

(АУАН) ГА № 3622265/27.04.2026 г. затова, че на 27.04.2026 г. около 19:22 ч. в [населено място], на [улица], управлява личния си мотоциклет марка КТМ 530 ЕХЦ Р с рег. [рег.номер на МПС], като е спрял от служители на ОСПС СДВР за полицейска проверка, при извършването на която се установило, че водачът управлявал МПС с регистрационни табели поставени не на определените за това места. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 3 от ЗДвП - по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

На същата дата въз основа на съставения АУАН ГА № 3622265 с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № GRAM-1600701 от 27.04.2026 г. от В. К., на длъжност мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) ББ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

По делото е приета административната преписка и приложените с жалбата писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и държавни служители от ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. В този смисъл и ТР № 4 от 22.04.2004 г. на ОСС на ВАС предвиждащо, че в случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в нормативния текст условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт. При тяхното наличие органът е задължен да издаде акта. Правно ирелевантна би била преценката на АНО относно необходимостта от налагане на ПАМ, когато действа при условията на обвързана компетентност и задължението да се издаде ЗППАМ е установено с императивна правна норма, каквато е разпоредбата на чл. 171 т.1 б. 3) ББ ЗДвП. Правната норма предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по

пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на всеки, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон (ЗДвП), за което нарушение е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. Видът на приложимата принудителна административна мярка законодателят обвързва с вида на предвиденото наказание за съответното нарушение. Следователно извършеното нарушение следва да е такова, за което е предвидено като самостоятелно или като част от наказанието лишаване от право да управлява МПС. Констатираното нарушение с ЗППАМ по чл. 175 ал.1 т.1 ЗДвП е именно такова.

С оглед описаното, всички посочени в нормативния текст условия са осъществени. Щом посочените в нормативния текст условия са осъществени АНО е длъжен да издаде съответния акт, в случая ЗППАМ без да обсъжда необходимостта, или липсата на такава, за налагане на ПАМ. С оглед изложеното съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически и правни основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

В случая, проверката за съответствие на заповедта с материалния закон по правилото на чл. 142, ал. 1 от АПК се прави към момента на издаване на заповедта, т.е. материалноправните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка следва да са налице както към датата на установяване на нарушението, така и към датата и часът на издаване на заповедта. Между страните по делото е безспорно, че жалбоподателят на 27.04.2026 г. около 19:22 часа в [населено място], на [улица] управлявал личния си мотоциклет марка KTM 530 EXC Р с рег. [рег.номер на МПС] без поставени регистрационни табели на определените за това места, доколкото в подадената жалба не се оспорва изрично мястото на което е била поставена регистрационната табела. Позовавайки се на конструктивните особености на управлението мотоциклет жалбоподателят твърди, че регистрационната табела е била поставена на единственото възможно място. Твърдение, което не оборва пряко констатираното в АУАН нарушение по чл. 140 ал. 1 ЗДвП, защото регистрационната табела дори действително да е била поставена на единствено възможно място не означава, че е била поставена на определеното за това място съгласно законовите разпоредби. Според чл. 140, ал. 2 от ЗДвП, условията и редът за регистриране на моторните превозни средства се определят в нарочна наредба. Това е Наредба №І-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (за краткост наричана само Наредбата). В този смисъл следва да се вземе предвид текста на чл. 10, ал. 5 от Наредбата, съгласно който табелите с регистрационен номер се поставят на превозното средство на определените от производителя за това място и препраща към релевантното европейско законодателство установяващо задължение за производителя да има обособено място за поставяне на регистрационните табели и задължение за собственика да постави регистрационните табели именно на тези места. Съгласно чл. 10, ал. 7 от същата наредба “на мотоциклетите, мотопедите и ремаркетата табелата с регистрационен номер се поставя само отзад”.

Вземайки предвид описаното и разпоредбата на чл. 189, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП съдът счита, че са налице всички установени от административния орган релевантни юридически факти, като същите осъществяват напълно хипотезата на дадената правна квалификация, както със съставения АУАН по чл.140 ал.1 ЗДвП, така и по чл. 175 ал.1 т.1 ЗДвП съгласно процесната ЗППАМ и създават необходимите предпоставки от материалноправна гледна точка за издаване на

индивидуалния административен акт.

Съдът намира възражението на жалбоподателя за липса на виновно поведение за правно ирелевантно, с оглед разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърдението на жалбоподателя, че правното основание е посочено по начин, който не съответства на нормативната структура на приложимият закон и това възпрепятства еднозначно да се установи приложената правна норма е неоснователно. Видно от приложената по делото ЗППАМ ясно е посочена точната разпоредбата от ЗДвП, като същата е изписана съгласно общоприетия модел за съкратено изписване при посочване на правните норми. Съответно не е възпрепятствана възможността на адресата да упражни правото си на защита с оглед ясно и конкретно посоченото правно основание. Формата на ИАА е спазена съгласно чл. 59 АПК. С оглед описаното съдът не счита, че в производството по издаването на обжалваната заповед са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл.171, т. 1, б. 3) ББ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3) ББ от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. И. на административната принуда е с превантивен характер, чл. 22 ЗАНН изрично установява като цел на принудителните административни мерки предотвратяването на административни нарушения. Наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. 3) ББ от ЗДвП изпълнява целите на закона и предотвратява извършването на последващо административно нарушение от лице, което видно от приложената справка „Картон на водача“ издадена на 15.05.2026г. има множество нарушения на ЗДвП. Предвид описаното съдът счита, че наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. 3) ББ от ЗДвП преследва целите на административната принуда установени в чл.22 ЗАНН и спазва принципите за съразмерност регламентиран в чл.6 АПК като не засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

С оглед на гореизложеното, при извършената проверка за законосъобразността на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл.146 от АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на В. И. П. се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. По разностите:

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като предвид изхода на делото, такова следва да му се присъди на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 51.12 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И. П., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, чрез адв. В. З. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM- 1600701 от 27.04.2026 г., издадена от В. П. К., на длъжност мл.автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

ОСЪЖДА В. И. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.А, чрез адв. В. З. да заплати на СДВР сумата в размер на 51.12 евро, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: